

самооцінку. Поведінковий компонент акумулює навички, прийоми, способи, норми правозастосовної діяльності. Саме ступінь оволодіння ними найбільше свідчить про корпоративну культуру майбутнього офіцера органів внутрішніх справ.

Усі зазначені компоненти корпоративної культури тісно взаємопов'язані між собою. Цінності організації проявляються в справах і вчинках керівників та інших співробітників, декларованих і неформальних нормах і правилах, які передаються членам організації через звичаї, ритуали і традиції. Загалом теоретичний аналіз наукової літератури з проблем корпоративної культури, а також вивчення нормативно-правових документів щодо організації службової діяльності співробітників органів внутрішніх справ дозволяє визначити корпоративну культуру майбутніх офіцерів органів внутрішніх справ як складну професійно-особистісну властивість, яка охоплює цінності професійної діяльності, знання про місію правоохоронного відомства, засоби правоохоронної діяльності та виявляється при організації міжособистісної взаємодії та виконанні завдань правоохоронної діяльності. Корпоративна культура органів внутрішніх справ є дієвим регулятором діяльності співробітників відповідно до цінностей, вимог і норм поведінки, прийнятих в правоохоронних органах, сприяє підвищенню ефективності роботи всіх їхніх підрозділів.

Демиденко В.О.

кандидат юридичних наук, доцент,
професор кафедри конституційного та
міжнародного права НАВС

СУЧАСНА КОНСТИТУЦІЯ УКРАЇНИ ТА ЇЇ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Верховна Рада України, виходячи з того, що Конституція України є актом установчої влади Українського народу, враховуючи наявні у парламенту виключні повноваження вносити зміни до Конституції України як елемент установчої влади, зважаючи на те, що Конституційний Суд України у пункті 3 резолютивної частини Рішення від 30 вересня 2010 року № 20-рп/2010 у справі про додержання процедури внесення змін до Конституції України поклав на органи державної влади обов'язок щодо невідкладного виконання цього Рішення, 22 лютого 2014 року прийняла Постанову Верховної Ради України № 750-VII "Про текст Конституції України в редакції 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII". Ця Постанова Верховної Ради України набрала чинності з дня її прийняття та втратила юридичну силу з моменту набрання чинності Законом України "Про відновлення дії окремих положень Конституції України" від 21 лютого 2014 року № 742-VII (це закріплено вказаним актом).

Закон України "Про відновлення дії окремих положень Конституції України" від 21 лютого 2014 року № 742-VII був підписаний виконуючим обов'язки Президента України, Головою Верховної Ради України О. Турчиновим та набув юридичної сили 2 березня 2014 року (був опублікований в газеті "Голос України" 1 березня 2014 року).

Відповідно до Закон України "Про відновлення дії окремих положень Конституції України" від 21 лютого 2014 року № 742-VII в Україні діє Конституція України від 28 червня 1996 року зі змінами, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII.

Тобто в Україні поновлено дію положень Основного Закону щодо повернення до парламентсько-президентської республіки (Закон України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV), зі змінами щодо строків повноважень народних депутатів України, Президента України, депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів (Закон України від 1 лютого 2011 року № 2952-VI) та змінами щодо конституційних повноважень Рахункової палати (Закон України від 19 вересня 2013 року № 586-VII).

Чинна Конституція України (з внесеними змінами та доповненнями до неї) є внутрішньо суперечливим документ, що не дає відповіді на ключові питання щодо формування органів державної влади, фактично до певної міри спрямована на розбалансування апарату держави та перш за все виконавчої гілки влади.

Адже, для прикладу, відповідно до ст. 114 Конституції України Прем'єр-міністр України призначається Верховною Радою України за поданням Президента України. Кандидатуру для призначення на посаду Прем'єр-міністра України вносить Президент України за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України.

Міністр оборони України та Міністр закордонних справ України призначаються Верховною Радою України за поданням Президента України, інші члени Кабінету Міністрів України призначаються Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра України.

Проаналізувавши положення вказаної статті постають логічні питання:

В які строки Президент України вносить подання щодо кандидатур на посади Прем'єр-міністра України, Міністра оборони, Міністра закордонних справ України?

Внесення подання щодо кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України – це право Президента України чи обов'язок? Іншими словами, чи може Президент відхилити кандидатуру, запропоновану коаліцією депутатських фракцій, висунути свою пропозицію і які юридичні наслідки, які санкції конституційно-правової відповідальності будуть застосовані до глави держави у випадку, якщо Президент буде ігнорувати пропозицію коаліції депутатських фракцій і не буде вчиняти будь-яких дій.

В переважній більшості наведених вище питань Конституція України не дає відповіді. Так, якщо строк внесення Президентом України подання щодо кандидатури на посаду Прем'єр-міністра України встановлено Конституцією України не пізніше п'ятнадцяти діб з дня надходження пропозиції від коаліції (п.9 ст. 106 Конституції України та ст.8 Закону України "Про Кабінет Міністрів України" від 27 лютого 2014 року № 794-VII), то строки внесення подання щодо кандидатур на посади Міністра оборони, Міністра закордонних справ України ні в Конституції України, ні в жодному іншому нормативно-правовому акті не встановлені. Як наслідок, складається дивна ситуація, коли Президент України, для прикладу, внесе подання щодо Міністра закордонних справ (Верховна Рада відповідно його призначить), а щодо Міністра оборони такого подання не буде робити. Потім зачекає 61 календарний день з моменту відставки попереднього складу уряду та, мотивуючи свої дії п.2 ст. 90 Конституції України, достроково припинить повноваження Верховної Ради України. Нагадаю, п. 2 ст. 90 Конституції України закріплює право Президента України на розпуск парламенту у випадку, якщо останній протягом 60 днів після відставки Кабінету Міністрів не сформував персональний склад уряду. Персональний склад уряду – це призначення на посади всіх членів Кабінету Міністрів України.

Закон України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року не сприяє збалансованій роботі не лише найвищого органу виконавчої влади – Кабінету Міністрів України, а й діяльності місцевих державних адміністрацій.

Зокрема, за чинною Конституцією України маємо подвійне підпорядкування місцевих державних адміністрацій перед Президентом України та Кабінетом Міністрів України. З одного боку, місцеві державні адміністрації є органами, що знаходяться в субординації Уряду України. Адже, згідно чинного законодавства саме на Кабінет Міністрів України покладено завдання щодо спрямування і координації діяльності місцевих державних адміністрацій щодо виконання Конституції та законів України, актів Президента України, постанов Верховної Ради України, актів Кабінету Міністрів України, органів виконавчої влади вищого рівня, здійснення на відповідній території інших наданих місцевим державним адміністраціям повноважень. Водночас право призначати на посади та звільняти з посад голів місцевих державних адміністрацій віднесено до повноважень Президента України відповідно до Конституції України та Закону України "Про місцеві державні адміністрації". Як наслідок, в перспективі спостерігатимемо перманентний конфлікт інтересів в цій сфері.

Зважаючи на це, є нагальна потреба у формуванні шляхом загальнодержавних виборів Конституційної асамблеї, на яку доцільно покласти завдання щодо розробки проекту нової Конституції України. При цьому важливо, щоб члени Конституційної асамблеї не мали права займати посади в органах публічної влади протягом 5 років з дня прийняття нової Конституції України.